Ч. 163 Субота 23 липня (4 серпня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нові причинки до нашої полїтики.

II.

Під заголовком: „Отверте письмо — в одвіт многим“ появили ся в „Дїлї“ в послїдних днях дві обширні статиї з підписом пос. Романчука. В слїд за тим помістило „Дїло“ відповідь дра Савчака на „Отверте письмо“ а відтак в додатку до „Отвертого письма“ відповідь пос. Романчука дрови Савчакови. Наконець появило ся в сїй самій справі ще й поясненє пос. Вахнянина, а можна сподївати ся ще й дальших пояснень та відповідий. Про „Отверте письмо“ пос. Романчука і відповідь дра Савчака заговорили вже й другі краєві та позакраєві часописи, то-ж і ми хочемо сказати в сїй справі наше слово, тим більше, що пос. Романчук заговорив у своїм „Отвертім письмі“ не лиш про саму „Народну Часопись“, але також і поіменно про єї фахового редактора Кахникевича. Заким однакож приступимо до самого змісту „Отвертого письма“ мусимо сказати ось що:

Звичайно буває так, що коли якийсь полїтик, котрому ходить дїйстно о загальне добро і о виказанє правди, рішить ся виступити публично з своїми гадками і поглядами, то вибирає до того не лиш таку форму, котрою може ту цїль осягнути, але й старає ся виступити в такій порі, коли слова єго можуть бути загально зрозумілі і мати через то велику вагу. Сих двох, важних для кождого акту полїтичного моментів недостає по нашій думцї „Отвертому письму“ пос. Романчука, а то із слїдуючих причин: Насамперед говорить пос. Романчук головно про свою особу, хоч каже, що рішив ся виступити публично перший раз не так в своїм інтересї, як в публичнім; він же каже зараз на самім початку: „Я розкажу і поясню, о скілько можна, коротко мою публичну діяльність, мої дороги і цїли“… і держить ся того вірно що сказав, хоч, розуміє ся, не може при тім не говорити і про загальні інтереси. По нашій думцї лїпше би було, коли-б пос. Романчук був розказав бодай коротенько історию нашої полїтики за послїдних пять лїт а в нїй пояснив і свою діяльність. Таке письмо мало би бодай менший характер власної оборони, було би поучаюче і прояснювало би наше внутрішнє положенє і булоби хоч як коротенько написане загально для всїх зрозуміле. Тим часом „Отверте письмо“, написане, як кажемо, більше у власнім інтересї і в пору, коли вже майже всї забули, о що річ властиво іде, а до того ще написане уривочно, загальниками а подекуди, після нашої думки, і оперте на не зовсім вірних основах, не лиш не пояснює нїчого, але робить ще більший хаос і колотнечу та може хиба піддержувати ще дальше той заколот, який наробила т. зв. принципіяльна полїтика і піднесена з нею гадка примиреня партий. Того чей і сам пос. Романчук нам не заперечить, що єго „Отверте письмо“ може в нинїшну пору бути хиба лиш для тих трохи більше зрозуміле, що специяльно слїдять у нас за рухом полїтичним і для тих, що трохи більше обзнакомлені з тим, що діяло ся кілька місяців або й кілька лїт тому назад. Отсе й єсть попри слабу арґументацию, невірність або неточність і загальникове наводженє фактів слаба сторона „Отвертого письма“.

„Отверте письмо“ розпочинає ся словами: „На нїкого з Русинів не сипле ся від якогось часу тілько напастий, як на мене. Нападали мене не лише Поляки і польскі дневники, львівскі і краківскі, різних відтїньків, але роблять се й Русини та й руска праса трох противних межи собою напрямів: „Народна Часопись“, „Правда“ і „Буковина“ з одного, „Галичанин“ з другого, а „Народ“ з третого боку….

На се сказали би ми: хто іде на війну, не повинен жалувати ся, що на него стріляють. Хто бере ся вести полїтику, мусить бути на то приготовлений, що знайде противників. Але нам видить ся, що під словом „напасть“ не розумів пос. Романчук лиш противні єго поглядам гадки і арґументи, а просто лиш то, що звичайно розуміє ся під сим словом: чіпанє ся когось без даної причини. Межи тими, що нападають на него в рускій пресї, кладе він на першім місци „Народну Часопись“. На се мусимо зараз ось що сказати пос. Романчукови: „Народна Часопись“ нїколи не шукала собі напасти і не шукає. У всїх наших статиях, які ми писали про полїтику пос. Романчука — а ми, то можемо сказати з чистою совістию, старали ся писати їх як найобєктивнїйше — була зовсїм инша, висша цїль, бо загальне добро народу, а не особа пос. Романчука. Не перечимо того, що в наших арґументах упало може й деяке слово, котре могло прикро вразити пос. Романчука; але як трудно відділити особу від єї діл, так і трудно писати чоловікови про рух полїтичний, в котрім він жиє, так, як би то писало ся про давно минувші часи. В такім случаю мимо волї може вихопити ся якесь прикре слово. Але знов і називати таку обєктивну критику якогось діланя полїтичного, як була наша, напастию — то вже хоч би й на посла та полїтика трохи

О строях.

Розмова.

— Як же вам, панї, подобали ся ті ріжнородні наші народні вишивки, ґердани, гафти і т. п., що їх можна бачити на виставі в павільонї рускім, етноґрафічнім, гуменівскім і и.?

— Дуже менї подобали ся, як і кождому. То річи не лише ориґінальні, але й гарні.

— Справдї; всї так кажуть, не лише самі Русини. А таки нїхто так не байдужний на ті річи, як самі Русини!

— Як то ви розумієте?

— А так, панї: Ми станемо аж тодї цїнити ту свою прекрасну питому орнаментику, коли якийсь Нїмець позбирає собі взірцї наших вишивок, возьме на них патент, і стане нам продавати вишивані сорочки, краватки, пояси, капелюхи з вишиваними стяжками, ланцушки з ґерданів до годинників і т. п. — тодї ми будемо то купувати, хвалити і — посилати гроші за границю. А щоби наші люди до такого взяли ся, то нікому і на думку не прийде. Нехай чужий заробляє!…

— Чомуж ви самі не носите вишиваних сорочок?

— Бо не маю кому дати вишити, а купити нема де. Женщини можуть самі собі вишивати; а мужчина…

— І ви думаєте, що варто тратити час на таку роботу? Чи не красше носити ся, як всї люди, а вільний час ужити на що инше?

— Перше всього, не всї люди носять ся, так як ми. На сьвітї, та що на сьвітї! в самій Галичинї що повіт то инша ноша. Лише ті, що бодай мають претенсию до інтеліґенциї, носять платє европейске, не зважаючи на то, чи оно вигідне, дешеве, практичне і гарне. Мода бере верх над нашим розумом, хоч ми вважаємо себе осьвіченими і дуже розважними. А що до того, чи варто тратити час на вишиванє, я думаю, що коли нема що иншого робити, то красше вишивати, нїж сидїти з заложеними руками. Колиж є инша робота і нема часу на вишиванє, а ми набрали пересьвідченя, що варто носити одежу з народною орнаментикою, то чомуж би не дати способу зарібку своїм людям, котрі з того могли би жити!

— І ви пересьвідчені, що н. пр. менї лучше був би до лиця народний стрій, нїж европейский? По щож я маю себе поганити за свої власні гроші?

— Отже ви, панї, думаєте, що той стрій, котрий маєте на собі, гарний?

— Менї здає ся; всї панї так носять ся.

— Я не хочу ганити ваш стрій, але скажіть менї, будьте ласкаві, чому ви єго кинете або дасьте переробити, если за рік настане инша мода; н. пр. замісгь тих надутих рукавів настануть знов вузкі? Если що справдї є гарне, то оно і сего року гарне і на другий рік буде гарне. Атже тому кілька лїт носили ся женщини инакше і також казали, що їм лиш в тодїшнім строю було гарно. Чомуж їм тепер в нїм не гарно?… Коли-б ви одягли ся в суккі новісенькі, але крою зперед кількадесяти лїт, н. пр. в криноліну, то могли би так само сказати, що поганите свій вигляд за свої власні гроші. А в часи криноліни инакше думали.

— Легко вам закиди ставити, а що робити, коли пятьдесять женщин стане одягати ся так, як ви хочете, а пять тисяч буде одягати ся по модї. Атже тих пятьдесять висьміють….

— Висьміють! Хто висьміє? Коли я щось уважаю розумним, добрим і гарним, то нехай і пять міліонів сьміє ся, я їх сьміх змаловажу, а потім ще й з них буду сьміяти ся, бо помалу привикнуть до моєї одежі, а далї замітивши єї практичність, і самі стануть так носити ся, як я.

— То вже мабуть не від нас, женщин, вийде реформа, тілько від мужчин.

— Від мужчин? Коли-ж бо на їх одежи нема де ужити народної орнаментики. Однї сорочки вишивані можуть носити. Я думаю, що женщини повинні подумати о реформі. Так що-ж, коли они, хоч нераз дуже самостійні в житю, притім суть найбільшими невольницями моди. І в якій то цїли? Щоби нам мужчинам подобати ся, чи собі, чи своїм прия-

за сьміло, і ми длятого зроблений нам сей закид рішучо відпираємо.

Що впрочім пос. Романчук в зробленім нам сім закиді трохи перехопив ся, то маємо найліпший на то доказ в тих его словах, в котрих він відзовав ся про фахового редактора „Народ. Часописи", Кахникевича. Під конець другої части свого „Отвертого письма" написав пос. Романчук: „Я ставав перед виборцями і складав справозданя посольскі тілько разів, як жаден инший посол в Галичині чи то Русин чи Поляк, я перший межи Русинами став устроювати віча провінцияльні, — а п. Кахникевич, котрий же-ж яко давний журналїст рускій знає се, пише (в „Народній Часописи"), що я... лїнивий і неохочий до справоздань, та й аж диває ся, що я рішив ся поїхати на віче!"

Читателї „Дїла", котрі нїколи не читали „Народної Часописи", а ті що єї читали, а може вже позабули, готові би повірити пос. Романчукови на слово, що редактор „Народної Часописи", Кахникевич, написав дійстно, що пос. Романчук „лїнивий і неохочий до справоздань". Тимчасом Кахникевич, давний журналїст рускій написав в „Народній Часописи" ще 30 Червня в статї „Чи не можна без крутанини?" (видко, що у нас таки не можна!) ось як: „А возьмім другий примір: Пос. Романчук н. пр. знає дуже добре, а „Дїло" знає то може ще лїпше, як то бувало давнїйше трудно ему вибрати ся хоч би лиш на справозданє посольске в свій округ виборчий, а тепер нараз він обіцює ся на віче аж на Поділє". Де-ж тут сказано, питаємо ся тепер, що пос. Романчук „лїнивий і неохочий до справоздань? „Трудно" а „лїнивий і неохочий" — то дуже велика різниця, а пос. Романчук чей же має на стілько знаня, щоби ту різницю зрозумів. Кому-ж тепер жалувати ся на напасть? Чи пос. Романчукови на „Народну Часопись" і єї редактора Кахникевича, чи Кахникевичеви на пос. Романчука?

Новеля до закона прасового.

Дня 28 липня с. р. видано і розіслано новелю до закона прасового, котра вийшла на сьвіт яко закон з 9 липня 1894, обнимаючий шість параґрафів. Головною пільгою, яку принїс сей новий закон в користь видавництв періодичних, єсть знесене кавциї, бо після §. 1-го зносить ся обовязок складаня кавциї за видавництва періодичні, а всї постанови обовязуючих законів і розпоряджень що-до тих же кавций — тратять силу. Однак єсли би з причини видаваня періодичного письма прасового оречено на кару грошеву або на зворот коштів і заплати тих квот не виказано в протягу вісьмох днїв по правосильности ореченя перед прокуратором державним, то на жадане сего власть безпечности має здержати дальше видаване періодичного письма прасового на так довго, доки заплата не буде виказана. Неуправнене дальше видаване періодичного письма прасового против сеї постанови буде каране яко провина по мисли постанови §. 25 закона прасового (карою грошевою від 50 зр. а. в. до 500 зр. а. в.)

Після §. 2 нового закона розпродаж часописий становить від тепер предмет вільного промислу, обмежений лише обовязком зголошеня місця продажи і часописий, котрі будуть продавати ся. Виїмку становить однакож після §. 3 нового закона: продаж письм прасових автоматами, що до котрої полїтична власть краєва (Намістництво) має затвердити спис письм прасових до продажи призначених. Окрім сего на автоматах має бути поданий спис письм прасових доступних для публики. Відтак постановляє §. 4 нового закона зміну §. 491 уставу карного поступованя в тім напрямі, що у всїх случаях, в котрих ухилено заряджену конфіскату, чи по переведеню обжалованя, чи то поступованя предметового, належить ся пошкодованому відшкодоване з каси державної, то значить, до признаня відшкодованя вистарчає само ухилене конфіскати.

Вкінци §. 5 нового закону постановляє, що коли прокуратор або власть безпечности зарядить конфіскату часописи, то при доконаню тої-ж — як конфіската наступає з причини змісту письма прасового — належить подати статю (Aufsatz), з причини котрої наступає конфіската, а в инших случаях причину конфіскати. Єсли конфіскату заряджено лише з причини поодиноких місць статї, то належить подати ті місця при переведеню конфіскати. Тотї заподаня не виключають однакож доходженя з инших незаподаних причин. Відділимі части письма прасового (прилоги часописи і и.), котрі в собі не мають нїчо каригідного, не можна конфіскувати.

Перегляд полїтичний.

Австрийска краєва оборона буде на ново зреорґанізована. Дотичні зарядженя одержали сими днями цїсарску санкцию. На місце дотепер істнуючих двох кадрів компаниї в баталїонї піхоти заведено чотири компаниї, так що від 1 жовтня с. р. будуть кадри баталїонові числити по 11 офіцирів і по 184 рядових. Подібна зміна наступить і в кінноті краєвої оборони. Полк сеї кінноти буде числити шість шкадрон лїнийних і одну резервову. Також будуть скріплені карди кінних стрільців в Тироли і в Дальматиї.

Часописи анґлїйскі доносять, що Японцї дуже не по людски обходили ся, коли напали на корабель Кавшунґ, що плив під хоругвою анґлїйскою. До войск хиньских і японьских зголосило ся богато бувших офіцирів і вояків. В битві під Азан Японцї мали стратити 2000 своїх людий.

В Лїонї відбуває ся тепер процес Казерия, убийника Карнота. Він відповідає дуже спокійно і ясно, немов гордий зі свого вчинку. В процесї тім мав бути сьвідком господар Казерия, Страґлїотті. Тимчасом полиция довідала ся, що сам той сьвідок єсть анархістом. Страґлїотті десь утїк.

В Ґаларате вояк Мурашіоні підчас вправ стрілив 20 разів зі сховку до войска. Убив і ранив кілька вояків. Після вісти півурядової Gazette di Venezia, в італїйскім міністерстві війни мають думати, що Мурашіоні не божевільний, тілько анархіст. Подібні випадки мали лучити ся також в инших місцевостях, що мало би сьвідчити о пропаґандї анархістичній серед армії. В Ґарреско зранив хтось вчера капраля і рядового вистрілом з карабіну. При маневрах в Макомер на Сардинії вояк стріляв також острими патронами до своїх.

Новинки.

Львів дня 3 серпня

— **Є. В. Цїсар** зізволив на переміну надзвичайної катедри електротехніки при політехніцї у Львові на звичайну катедру, почавши від 1 січня 1895 р.

тельками? Коли нам, то дуже помиляють ся, що їх строї нам подобають ся. Ми, правду сказати, мало коли й звертаємо на се увагу. Кілько разів був я на вечерку, — от хоч би минувшої зими гуляв з вами — а спитайте мене, яку ви сукню мали тоді, — зовсім не тямлю, як не тямив зараз на другий день. Менї здає ся, що женщини одягають ся по модї не для мужчин, тілько в части для других женщин, а в части для себе самих. Стендаль, французский письменник, сказав правду, що коли женщина прибере ся гарно (а в неї гарне то, що модне), то вже себе вважає красавицею. Тимчасом нераз — ну, най вже не скажу....

— Які ви злобні! Всї вважаєте нас плиткими, нерозумними, охочими імпонувати лише зверхним видом.

— Всїх такими не вважаємо, але що ту казати, коли на кождім кроцї стрічаємо так богато прикладів, що сьвідчать о великій нерозвазї женщин на тій точцї. Один статистик (статистики — то дуже небезпечний нарід, все вам вирахують!) — так він оглядав строї 125 пань, заможних, але — некрасних. З них 77 любило строї ярких красок, 22 одягали ся з вирафінованим смаком, 15 носили крикливі, сензацийні тоалєти, а дві, що мали рухи і вигляд мужчин, носили круглі капелюхи і краватки мужескі, а лише 9 можна було зачислити до звичайного типу. Поміж 24 дамами, що їм до краси чогось хибувало (н. пр. уха їм відставали від голови, або руки мали широкі) у 22 найшов той статистик просто хоробливу склонність убирати ся, як лиш можна найдорожше по модному. Тимчасом на 15 гарних пань найшов він лише чотири, що носили одежу більше вибагливу; прочі одягали ся скромно.

— Справдї, нечемний той статистик! Чому він так 125 мужчин не оглянув?

— А що на них побачив би? Що найбільше крикливу краватку, або палицю за надто грубу — тай тілько всего. Вже то у нас ви не найдете тілько „джигунів", як Українцї кажуть, кілько поміж женьским полом; а сьвідчить то про женщин дуже некористно.

— Чому?

— Чому! о! то дуже довга істория. То, бачите, пані, сьвіт цїлий потроха охочий строїти ся. Навіть зьвірі — і ті строять ся, але у них то дїло належить до „мужеского рода". На приклад, самцї пав — як они дують ся, як гороїжать ся своїм пірем, а самицї скромні. У так званих диких народів так само мужчини дбають о свою красу, а жінкам то байдуже. На Новій Зеляндиї татуують ся лише мужчини; в индияньских племен в Америцї цїлими днями жінка обмалює свого чоловіка, а сама не малює ся. — За те чим де більша цивілїзация, тим мужчина менче дбає о свій вигляд, а женщина видумує ріжні способи, щоби бути красною. На приклад, уже давні Грекинї малювали собі лице, брови, на ніч облїплювали лице тїстом (з муки замішаної ослячим молоком), а рано лице змивали, щоби було делїкатне. Вже й тоді носили фальшиві зуби і т. п. В середні віки женщини так строїли ся, що аж монахи з казальниць висьмівали їх нераз. А тепер — чи потрібно шукати дурної моди? Досить глянути на улицю, а чоловік побачить, що в наші розумні часи ще аж надто богато дурноти.

— Значить, на вашу думку, дикі і темні индияньскі женщини висше стоять від нас, бо они тілько дбають о строї своїх чоловіків. Дальше виходить, що лиш ви мужчини цивілїзовані, а ми.... Ладний для нас комплїмент. Спасибі вам.

— Ви вже, пані, образили ся, а ту нема чого ображувати ся. На підставі вашої охоти до дивних строїв не можна вам ще взагалї відмовити претенсий до осьвіти. Ви лише на точцї строїв уперті і хибну думку маєте. Пора би вже не дати ся визискувати хитрим кравцям і фабрикантам париским, що для зисків видумують що місяця нові моди, знаючи слабу сторону женщин. Чому, прошу вас, ті буфи, кокардки, коронки, стяжки — і Бог знає, як той весь крам зве ся — мають бути гарнїйші від нашої вишивки, що нїчим неестетичним ока не вразить, тілько противно, робить приємне враженє? Яку підставу ви маєте до осуду, чи вам в чім до лиця, чи нї. Очима судите. Алеж до очий потрібно ще й поняття про красу, що она так а так виглядає. Як же ви можете мати поняте о справдїшній красї строю, коли вас змалку навчили вважати красними лише французскі строї? Треба відкинути то навчене поняте, а отвертими очима приглянути ся нашим строям.

— Добре. Ви вже відобрали менї віру в красу чужих строїв; який же практичний висновок з того? Зруйнувалисьте одно, то будуйте друге.

— Нехай і так! Доси виступали панї в народних строях лише на велике сьвято, от як на концертах в честь Шевченка, на вечерках і т. д. Ті строї робили они самі собі і все гостям дуже подобали ся. Ви знаєте, яка прик-

— **Похорон бл. п. Архикнязя Вільгельма.** Дня 1 с. м. вечером перевезено тіло пок. Архикнязя з Бадену до Відня і зложено там в каплици замковій. Вчера був величезний стиск перед замком цісарским. Дві компанії стрільців творили шпалїр, що помалу пускали публику до каплиці. Тіло пок. Архикнязя лежало замкнене в домовині, на катафальку з чорним бальдахимом. Перед домовиною лежала корона князів з дому цісарского, капелюх архикняжий і капелюх містра ордеру німецкого; ордери і меч лицарский лежали на чорнім табуреті. Трабанти і угорска ґвардия стояли на почестній сторожи. При трех престолах правили ся безнастанно богослуженя. В полудне замкнено приступ для публики. В імени німецкого цісаря приїхав на похорон князь Фридрик Гогенцоллерн. Кромі него з'їхало ся богато князів і міністрів. Похорон відбув ся вчера по полудни дуже величаво і при участи кількадесять тисяч народу.

— **Розділ підмог для урядників** в загальній сумі 1,500.000 зр. має вже небавом наступити. Від підмог виключені безусловно всї урядники богатійші. Урядники XI-ої кляси мають одержати всї, чи жонаті, чи вільні, по 40 зр., урядники X-ої кляси одержать: жонаті по 60 зр., нежонаті по 50 зр., а в клясї IX-ій одержать: жонаті по 100 зр., нежонаті по 80 зр. Підмоги для зелізничих урядників не можуть перевисшати пересїчної квоти 40 зр., діюрністи і практиканти одержать всї без виїмки по 30 зр., а так само і служащі. Сегорічне спізнене з поділом мало наступити з огляду на се, щоби не допустити до ніяких посторонних протекций. Така форма помочи має перестати вже при укладаню буджету на слідуючий рік. Ся квота має бути вставлена яко постійна підмога.

— **Піхотна прибічна ґвардия,** звана також надвірною жандармериєю, що рекрутувала ся доси з вибірних підофицирів лінїйного войска, буде тепер доступна і для підофіцирів австрийскої та угорскої кравої оборони. Компанія тої ґвардиї складала ся доси з 2 фельдфеблїв, 8 фірерів, 12 капралїв, 220 рядових, 2 добушів, 2 трубачів, з 7 слуг офіцирских і 16 послугачів. Се число показало ся за мале і незабаром має бути побільшене. — Друга ґвардия т. зв. трабанти, що робить службу в середині цісарскої палати, складає ся з 8 фельдфеблїв і 40 вояків. Ся ґвардия не буде збільшена.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителїв шкіл народних і видїлових зачнуть ся у Львові дня 17 вересня. Поданя треба вносити до рад окружних до 6 вересня.

— **В роцї шкільнім 1894/95** до семинариї женьскої у Львові буде приняте лиш таке число учениць, на яке дозволяє §. 4. статута організацийного, а до кляс висших будуть приняті лише ті, що вже вчили ся в семінариї з добрим успіхом. Вписи до всїх кляс семинариї і на курс фребліївский, до двох шкіл вправ з язиками викладовими польским і руским, відбудуть ся дня 29, 30 і 31 серпня від год. 9 до 12 в полудне.

— **Для відомости родичів записуючих свої діти до ґімназий** подаємо отсих кілька виїмок з дотичних оповіщень дирекций ґімназияльних: Записи учеників відбувають ся в трех послїдних днях серпня. При пізних зголошенях залежить приняте ученика від дозволу кравої Ради шкільної. Вступні іспити до I-ої кляси відбувають ся по феріях від 1—3 вересня; вступні іспити до кл. II—VIII-ої між 5 а 15 вересня (евентуально від 4 до 15 лютого). Пізнійше зголошене до такого іспиту не буде увзгляднене. Хто перший раз вписує ся до ґімназиї, має між иншим виказати ся також і сьвідоцтвом защіпленої віспи в часї по 1 січня 1891 р., евентуально сьвідоцтвом ревакцинациї. Почавши від року шкільного 1894/5 буде побирати ся з початком другого півроку від кождого ученика, з виїмкою що найбіднійших, 1 корона оплати на прибори до забав шкільних, що мають після міністерияльного розпорядженя позаводити ся екрізь по школах середних і будуть відбувати ся під оком фахових учителїв. Ученики, що вписали ся до I. кляси, а не суть репетентами, мають в першім тижди внести на руки дирекциї просьби о увільнене від шкільної оплати а до просьби треба залучити тілько сьвідоцтво убожества. По двох місяцях шкільної науки бере збір учителїв під розвагу, чи поведене, пильність і поступи учеників до того часу дадуть ся оцінити нотою „добрі“, а в такім случаю увільняє їх краєва Рада шкільна від оплати по услівєм, що будуть мати „добрий“ поступ в I-ім півроцї. — Вимоги при вступнім іспитї до I-ої кляси слїдуючі: З науки релїґії: відомости зі школи народної. З викладового язика: плавне читане, поясненя річи, оповіданє, перші понятя з граматики і диктат. З рахунків писанє чисел до міліона включно, вправність в чотирох головних ділянах рахункових цїлими числами; певність в табличці множеня і знане важнїйших метричних мір.

— **Стрийский Боян** уряджує дня 5 серпня с. р. в сали заведеня купелевого в Трускавци концерт з богатою програмою. Початок о год. 8 вечером.

— **Ордери Бісмарка.** Слиби Бісмарк хотїв носити всї ордери, які має, то мусїв би мати груди на сїм метрів широкі. Всїх ордерів має він 482.

— **Померли:** О. Васил Криницкий, сотрудник в Похівці, дня 21 м. м. в 38 р. житя.— Антін Левіцкий, радник Намістництва, родом з Залїщик, незвичайно совістний і талановитий урядник, в 54 р. житя. — Лукиян Квіциньский, довголїтний артист скарбківскої сцени, відтак директор станїславівского театру польского, помер добровільно в Івоничи.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 3 серпня. В Метлїнґ в Країнї посол Шуклїє доказував на зборах виборців потребу істнованя коаліциї, причім додав, що словеньскі посли все будуть жадати словеньскої ґімназиї в Циллї.

Відень 3 серпня. Є. В. Цїсар зарядив жалобу двірску по Архикнязи Вільгельмі на 16 днів.

Петербург 3 серпня. Приїхав ту царевич з князем даньским Християном.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Посліш- ний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зі зваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 минут від середно - европейского (зелізничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

мета народної орнаментики: она на кождім предметї виглядає гарно, на сорочках, на краватках, на парасолях, на вахлярах, на хусточках, скатертях — всюди. Вишивана нашими взорами парасолька, роботи п-и Ольги Барвіньскої, подобала ся так дуже Міністрови Фалькенгайнови, що хотїв єї купити, але дістав в подарунку. В шафах Клюбу Русинок у рускім павільонї можна бачити прекрасно вишивані краватки мужескі (їх купували би собі мужчини дуже радо, як би можна де купити) і ріжні инші річи. На картонах виставив Клюб Русинок взірці вишивок народних. Яке там богацтво взорів! Тілько бери і ужий їх, на що можна. Отже я думаю, що нашої орнаментики ми не можемо лишити тілько в руках селянок; ми мусимо ужити єї до якого промислу. Вже вироби Шкрибляка приняли ся — а що на підставі его взорів можна зробити, то бачимо на меблях, що виставила віденьска технольоґічна школа з промисловім павільонї. Всї не можуть надивувати ся красї тих меблїв. Таке саме треба зробити і з нашими вишивками. Треба їх розширити поміж інтелїґенциєю, треба дбати, щоби наші люди не соромили ся їх носити.

— То можна би заложити великі робітнї таких вишивок, гафтів і т. п.?

— Певно; і то повинно бути задачею всїх наших товариств жіночих. Я вірю сильно в то, що великий відбут мали би у мужчин вишивані сорочки, краватки, стяжки на лїтних капелюхах, ґердани до годинників замість ланцушків, а з робіт гуцульских палиці з орнаментикою Шкрибляківского і т. п. Женщини не потребували би — як ви кажете — тратити час на вишивки, а могли би свої строї давати вишивати до робітень. Таким чином велика громада своїх людий мала би заробок; словом, можна би завести у нас один промисл, що помалу найшов би собі відбут і поза границями краю.

— А то справдї не виглядало би зле, як би так всї Русинки і дома і в гостях носили строї, подібні до народних, а бодай уживали орнаментики народної. Тодї нікому не було би то дивно. Але хто дасть початок?

— Початок уже єсть давно. Атже носять женщини при сьвяточних нагодах народний стрій. Треба лиш, щоби єго більше число женщин носило і частїйше. І треба також при ношеню народних строїв знати міру в прикрасах, бо коли їх за богато, то сьмішно виглядає.

— То правда; нераз декотра панна навішає на себе тілько тих стяжок ріжнобарвних, пацьорків і т. п., що аж не мило дивити ся. Треба і в тім знати міру — треба виробити моду свою.

— А дальше н. пр. в кождій хатї заможнїйшій повинні бути скатерти, ручники, пошевки, портиєри і. т. п. також вишивані. Хто прийде до хати, зараз зверне увагу на то — буде знати, до кого прийшов.

— Як би так було з ким, то я зараз взяла би ся до заложеня такої робітнї, хоч би не на велику скалю. Годилось би спробувати.

— Я чув, що львівский Клюб Русинок думає над чимсь таким. Треба би єму якось помогти, заохотити; а нам всїм треба відносити ся до тої справи зичливо.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.